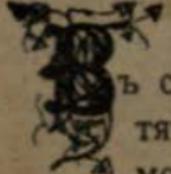

Джино и Паоло.

А. Улянова.

ъ сърнитъ мини¹⁾) на островъ Сицилия работятъ момчета на възрастъ 8—15 години. Тия момчета изнасятъ торби съ сърна руда на гърба си. Сърата се копае отъ възрастни хора, а се изнася отвънъ по особени стълби отъ момчетата. Бъднитъ дъца почти не виждатъ свѣтлината на ясния слънчевъ день. Отъ рана сутринь до късна вечеръ тѣ сноватъ по стълбите, натоварени съ 15—20 гилогр. тежест. Тѣ живѣятъ почти въ гробъ, въ вѣчно-тѣмните и влажни подземни проходи, дѣто мирише силно на съра, а сърниятъ въздухъ е много врѣденъ за човѣка. Затова тѣзи момчета биватъ блѣди и слаби. Рамънѣтъ имъ се свиватъ отъ тежките торби съ руда, а краката имъ се изкривяватъ.

Веднажъ прѣзъ седмицата — въ недѣля, — ги отпускатъ отвънъ, но тѣ не могатъ да вършатъ това, което желаятъ. Когато цѣла седмица мъкнатъ тежките торби по почти отвѣсните стълби, не имъ остава сила за игра. Тѣ се радватъ, че могатъ най-послѣ да си отдѣхнатъ, да полежатъ на трѣвицата, да се погрѣятъ на слънцето, отъ което почнали да отвикватъ слабите имъ очи.

Страхъ те обзема, когато погледнешъ надолу въ тия тѣсни зѣещи кладенци; трудно се влиза въ

¹⁾ Подземни дупки-кладенци, въ които копаятъ съра.